

РЕШЕНИЕ

№ 1494

гр. София, 10.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 01.11.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора С. Димитров, като разглежда дело номер **6907** по описа за **2013** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с чл.63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на В. Г. Н. срещу решение, постановено по НАХД № 21983 по описа за 2012г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 110-ти състав. С решението съдът е потвърдил Наказателно постановление (НП) № 121408 от 26.01.2011г. на Началник АНД Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 (петдесет) лева на основание чл.183, ал.4, т.1 от ЗДвП (редакция ДВ бр.88/10.10.2008г.) за нарушение по чл.119, ал.1, предл.2 от ЗДвП.

Посоченото производство пред СРС е повторно след връщане на делото с отменително решение по КНАХД 5141/2012 на АССГ, с което е отменено решение по НАХД 6124/2011 на СРС, поради допуснати процесуални нарушения, изразяващи се в несъбиране на всички необходими доказателства за установяване на фактическата обстановка на нарушението.

В касационната жалба оспорващият моли съда да отмени решението на СРС като постановено в нарушения на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, а именно: 1. Нито в акта за установяване на административно нарушение (АУАН), нито в НП не се сочел изискуемият минимум

обективни приципи на нарушението по чл.119, ал.1, от ЗДвП. Фактичката обстановка не била изяснена, включително и в съдебното производство, свидетелските показания били противоречиви. 2. СРС не бил констатирал допуснатите съществени процесуални нарушения при издаването на АУАН и НП – неспазване на императивни изисквания на ЗАНН за описанието и обстоятелствата на нарушението и за потвърждаващите го доказателства, като даденото описание било крайно лаконично и неточно. 3. СРС не е приложил нормата на чл.3, ал.2 от ЗАНН за прилагането на по-благоприятната норма.

Ответникът по касационната жалба – СДВР не изпраща представител и не взема становище.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспореното съдебно решение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и съдът следва да я разгледа по същество.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

При повторното разглеждане на делото СРС е постановил валидно и допустимо решение по подадената в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление.

СРС е извършил проверка на издадените АУАН и НП. Приел е, че същите са издадени от компетентни органи, в рамките на установените давностни срокове и в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до опорочаване на производството и ограничаване правото на защита на наказаното лице.

За установяване на фактичката обстановка съдът е провел разпит и на двамата полицаи, участвали в спирането на автомобила – актосъставителят св.К. и свидетеля по акта – св.Н..

Въпреки отдалечеността на случая във времето и обема на работа на пътните полицаи, двамата свидетели са помнели случая в детайли и са дали изключително подробни, ясни и категорични показания. Между показанията на двамата свидетели няма противоречия и се допълват взаимно, а освен това са в съответствие с целия останал доказателствен материал по делото. И двамата свидетели са категорични, че автомобилът на наказаното лице е преминал през пешеходна пътека без да пропусне вече движещия се по нея пешеходец (възрастна жена), след което е бил настигнат от полицейския автомобил с включени лампи и сирена. Полицейският автомобил е бил спрял пред пешеходната пътека, тъй че и двамата полицаи са имали добра и непосредствена видимост. Според св.Н. автомобилът на наказаното лице „профуча с пълна скорост без въобще да намали ... Ако жената беше направила още една крачка щеше да я блъсне." Според св. К., когато са спрели нарушителя са установили, че предното му стъкло е било заледено и само малка част от леда е била изстъргана за видимост.

В подкрепа на своята теза наказаното лице не е представило доказателства.

Въз основа на описаното съдът е приел в решението си за установена именно фактическа обстановка, описана подробно в АУАН и НП не е кредитирал обясненията на наказаното лице.

При така описаната фактическа обстановка СРС е направил правните си изводи.

След направена преценка на събраните пред районния съд доказателства настоящият състав споделя изцяло същите фактически констатации и правни изводи, като намира, че наказаният водач действително не е спрял на пешеходна пътека, по която вече се е движел пешеходец, с което е осъществил от обективна и субективна страна състава на чл.193, ал.1 от ЗДвП.

Конкретно по касационните оплаквания:

По първото оплакване – противно на изложеното в касационната жалба, в АУАН и в НП нарушението е описано достатъчно подробно и ясно и не оставя каквото и да било съмнение по отношение на никой от субективните и обективни елементи от фактическия състав на нарушението по чл.193, ал.1 от ЗДвП. Допълнително фактическата обстановка е потвърдена много подробно и ясно от разпитаните пред СРС двама свидетели, в чиито показания не се откриват противоречия.

По второто оплакване - при постановяване на АУАН и НП не се извършени съществени нарушения на процесуалните правила. Всъщност касаторът посочва конкретно само едно нарушение – липса на описание на нарушението („крайно лаконично и неточно“, създаващо „неяснота“ за нарушителя ...). Описанието на нарушението и в АУАН и в НП е точно и достатъчно пълно.

По третото оплакване – за приложението на по-благоприятната норма съдът намира следното: по време на извършване на нарушението (31.12.2010г.) в сила е била разпоредбата на чл.183, ал.4, т.1 – „Наказва се с глоба 50 лв. водач, който: 1. неправилно преминава през пешеходна пътека...“ Действително нормата е отменена с ДВ бр.60/2012г., в сила от 07.08.2012г. Със същия ДВ обаче е публикувана приетата нова норма на чл.183, ал.5, т.2: „Наказва се с глоба 100 лв. водач, който: ... 2. не осигури предимство, когато преминава през пешеходна пътека. Тоест, правилно СРС е приел, че по отношение на наказаното лице с НП е наложена именно по благоприятната норма като е наложена глоба от 50лв. вместо от 100лв.

С оглед всичко изложено по-горе настоящият състав счита, че постановеното от районния съд съдебно решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение, постановено по НАХД № 21983 по описа за 2012г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 110-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.